

fig det, der udgjorde saa at sige, hele Indholdet af Rigsraadets Virksomhed; jeg kan forstaae det, skøndt vanskeligere, thi for den sunde Menneſteforstand synes det indlysende, at, naar to Forsamlinger maae ansees hver især for at være lovligt tilbeelt sit Omraade, kan det ikke gaae an, at den ene paatager sig den Alletidighed ved sin Beslutning at tage bort, hvad der hører under den anden. Jeg kan derfor finde det meget slaaende, naar det for ti Aar siden af en Rigsdagsmand, som dengang havde stor Betydning, og som for Dieblirket savnes i denne Forsamling, eller rettere sagt, som for Dieblirket ikke er tilstede her i Salen, Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 6te Valgkreds, blev udtalt, at noget Saadant kunde aldrig nogen fornødig Mand tænke paa at fremkomme med, thi man vilde da kun see ad ham. Ikke bestomindre, siger jeg, at det kan forstaaes fra Enkelt-Mands Side, og jeg vil tilføie, at jeg kan forstaae, at enkelte Mænd kunne fremstille Sagen, som om, hvad der nu er vedtaget i det foreliggende Grundlovsudkast, skulde være Noget, hvorved man borttog Frederik den Syendes Gave til Folket, hvorved man tilintetgjorde hele den væsentlige Frihed, som er nedlagt i 5te Juni-grundloven, hvorved man førtes tilbage til 1660 o. s. v.; thi en ophidsset Stemning og uklare Forestillinger hos Enkelte kunne afføde beynhderlige Opfattelser. Men hvorledes er det muligt, at Noget nu i denne Sal, saaledes som vi have hørt under disse Forhandlinger, kan fremsætte dette som Folkets Mening? Har ikke Folket paa den meest afgjørende Maade, hvorpaa det i et constitutionelt Land kan stee, vist, at det netop er af en ganske modsat Mening af det, der fremsættes som dets Mening? Det er dog ikke muligt at benægte Kjendsgjerninger, som staae faste og klare og have udviklet sig i Løbet af et Par Aar for vore Dine. Man vil dog ikke nægte, jeg vil ikke blot sige, at Regjeringen paa det Bestemteste har erklæret, at Forsætningen af 18de November maatte vedblive at være bestaaende, og heller ikke blot, at begge de tilstedeværende Repræsentationer, baade Rigsraadet og Rigsdagen, have anerkjendt dens Gyldighed, baade directe og indirecte, — og dette maatte være tilstrækkeligt for os til at afgjøre, hvad der maatte

være Folkets Mening, — men at der er givet Folket selv den yderste og sidste Velighed til at vise dette, nemlig ved de nye Valg, som fandt Sted til Rigsraadet efter Freden. Det kan virkelig kun lidet nytte, at det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) mener, at Rigsraadet kun skulde være indkaldt til at forhandle om, hvad der efter hans Definition hører til Fællessagerne, thi hans Definition og Definitioner af den Art i det Hele kunne naturligtvis ikke spille nogen Rolle. Det var ganske klart, at det, der var Spørgsmaal om, var atter at sammenkalde det Rigsraad, der havde været sammen i flere Maanedes, og at forelægge det det Forsætnings-spørgsmaal, hvori der allerede forelaa en Afgjørelse, men som det var Hensigten atter at bringe frem til endelig Afgjørelse. Og nu med Hensyn til Spørgsmaal om, hvorvidt man skulde kunne gaae over til at berøve dette lovligt bestaaende Rigsraads dets Myndighed ved Lov, hvorved Rigsdagen tog Myndigheden fra det, vil jeg dog spørge, om et Folks Repræsentation paa en kraftigere og stærkere Maade kan vise, hvorledes den opfattede denne Sag, end den, hvorpaa den danske Rigsdag i Decem-ber 1865 modtog et saadant Forslag, idet den gjorde det, som maa henregnes til noget af det Stærkeste i den Henseende, nemlig nægtede med stor Majoritet dette Forslags Overgang til anden Behandling. Dette var den danske Rigsdags Folkethings Opfattelse af denne Sag. Jeg vil ikke tale om, at Regjeringen selv ligesom udtalte, at den vilde betragte noget Saadant som ulovligt, og jeg kan tilføie, — da jeg med Overraskelse har seet ogsaa det blive anført, at det skulde vise sig lovligt derved, at Formanden lod det komme frem —, at Formanden, inden det kom frem, aldeles bestemt udtalte, at det kun stede, fordi det ikke indeholdt Noget om, at det var Meningen dermed, at det, at Rigsdagen vedtog det, skulde være nok til at gjøre det til Lov, da deri ogsaa kunde lægges den Mening, som Forslagsstilleren dog neppe havde, at det maatte komme til Rigsraadet, inden det var endelig afgjort. Med Hensyn til Bestaffenheden af det foreliggende Udcast foreligger Folkets Mening ogsaa klart og tydeligt. Folket har ikke brudt sig det Aller-